

בבית הדין המשמעתי לערעורים

באוניברסיטת תל-אביב

המערער (הנקבל): *** (להלן "המערער")**

מיוצג בידי עצמו

- נגד -

המשיבה (הקובלת): אוניברסיטת תל-אביב

באמצעות בא כוחה, עו"ד ירון זהבי (להלן "המשיבה")

פסק דין

26.7.21 - גרסה זו של פסק הדין שניתן ביום 23.12.2020, מתקנת טעות סופר שנפלה בסעיף 2 בנוסח המקורי.

1. המערער היה בעת האירוע שבמוקד העירעור וההחלטות שקדמו לו סטודנט לתואר ראשון למשפטים.
2. המערער הורשע ביום 2.12.2019 בתום דיון ממושך בהתנהגות שאיננה הולמת מעמד של תלמיד (עבירה 29.10 לתקנון המשמעת). בהחלטתו (ד / 2019 / 39) מיום 2.12.2019 קבע סגן הממונה על המשמעת פרופ' נחום קריתי כי להרשעה לא נלווה קלון כמשמעו בסעיף 57.4 לתקנון המשמעת.
3. גזר הדין שניתן בתאריך 2.1.2020 בידי סגן הממונה על המשמעת (גירסה מתוקנת) גזר על הנקבל הרחקה בפועל מהלימודים בסמסטר א' תשפ"א. בנוסף נגזרה עליו הרחקה על תנאי מהלימודים למשך שנה שתחול אם יעבור במהלך שלוש שנים מיום מתן פסק הדין עבירה על פי סעיף 29.6, 29.8, 29.9, 29.10 לתקנון המשמעת.
4. כמו כן הופעל כנגד המערער באותה החלטה של הערכאה קמא עונש ההרחקה על תנאי למשך שני סמסטרים שנגזר על הנקבל בפסק דין קודם מחודש פברואר 2019. הרחקה זו חלה בסמסטרים א' וב' לשנת הלימודים תש"פ. הרחקה זו עניינה הרשעה קודמת במסגרת הסדר טיעון בעבירות של התנהגות פרועה, הקמת שאון, מהומה ברחבי הקמפוס והתנהגות שאיננה הולמת את כבוד האוניברסיטה או מעמד של תלמיד (סעיפים 29.6, 29.9, 29.10 לתקנות המשמעת).
5. העירעור שהוגש על ידי המערער מחזיק שבעה סעיפים ועוסק בהרשעתו בערכאה דלמטה. חלקו הארי של כתב העירעור (סעיפים 2,3,4,5) כמו גם חלק ניכר מדברי המערער בדיון לפנינו עסק בעיקר טענות עובדתיות שנגעו להרשעתו כפי שפורטה בסעיף 2 להחלטה זו. סעיפים 1 ו-7 לכתב העירעור נגעו לטענת אכיפה בררנית (מול המערער בהשוואה למערורב אחר בתקרית נשוא הדיון). סעיף 6 עסק בפלוגתא שבין המערער למי שאין להם כל קשר לדיון וכלל גם רמיזות לעניין התלות השיפוטית של חברי המותב בדיון בעירעור. נתייחס לכל אחת מהטענות האלו בנפרד.

6. המשיבה ביקשה לדחות את הערעור בטענות כי (סעיף 2 לכתב התשובה) לא נתקיימה מחלוקת עובדתית בנוגע להרשעה בסעיף 29.10 לתקנון המשמעת, כי אין מקום להתערבות בקביעות הראיתיות (סעיף 6 לכתב התשובה) וכי העונש הינו ראוי וסביר (סעיפים 9-16 לכתב התשובה). בה בעת המערער כלל לא עירער על חומרת עונשו ומכאן שלא דנו בנקודות אלו וגם בדיון בפנינו ביקשנו מב"כ המשיבה לצמצם את טענותיו לסוגיות שהופיעו בכתב הערעור.

7. ביום 18.11.2020 קיימנו דיון פיזי בנוכחות הצדדים ובו השמיע המערער את טענותיו והמשיבה הציגה את תשובתה. לא הוצגו בדיון כל טענות חדשות שלא הופיעו בכתב הערעור ובתשובה אליו המחייבים את התייחסותנו. מנגד ביקשנו משני הצדדים להתמקד בטענות שעלו בכתב הערעור ובתשובה אליו, ולכך נתייחס בהחלטתנו.

8. תקנון המשמעת – סטודנטים (תשס"ח) קובע מפורשות בסעיף 66 כי הערעור יוגבל לבדיקת הממצאים והמסקנות של בית הדין קמא (הממונה על המשמעת) וכי המערער לא ירשה להציג ראיות בערעור. הסייג לכך הוא ראיות "חדשות" כהגדרתן בסעיף או נסיבות מיוחדות המחייבות הצגת ראיות שכאלו.

9. המערער לא הציג בפנינו ראיות חדשות אלא חזר על טענותיו כפי שבאו לידי ביטוי בכתב הערעור ועוד קודם לכן בדיון הממושך שהתקיים בנושא בערכאה הראשונה. לא מצאנו כי טענות אלו עולות בכדי "נסיבות מיוחדות" המאפשרות קיום דיון בעניין הראיות.

10. הלכה פסוקה היא כי ערעור איננו בא בכדי לבחון טענות עובדתיות שכבר נדונו בערכאה דלמטה וכי אין מדובר בבחינת סבב נוסף של הצגת הטיעונים שנשמעו בפניה. ערעור נועד לבחון טענה על טעות משפטית שנפסקה. זאת ועוד: התערבות ערכאת הערעור בממצאים עובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית הינה מצומצמת ביותר (ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל). בהתחשב בדיון המפורט בסוגיית הראיות שהתקיים בבית הדין קמא הרי אין מקום לסטות מהלכה זו הקובעת כי רק לעתים רחוקות תתערב ערכאת הערעורים בממצאים עובדתיים (ע"א 5118/92 חב' אלטריפי נ' סלאימה).

11. חלק לא מבוטל מטענותיו של המערער נוגע לבירור עובדתי שהביא גם לכך שזוכה מחלק מן העבירות בהם הואשם מלכתחילה. נציין עוד כי מלכתחילה הורשע המערער על פי הודאתו בעבירה המצוייה ברף הנמוך מכלל העבירות בהן הואשם וזאת על סמך הדיון בראיות שנתקיים בבית הדין קמא (סעיפים 29-52 ואז 57-59 להחלטה של בית הדין קמא).

12. בכל הנוגע לטענת האכיפה הבררנית הרי שזו נדחתה בפסק הדין קמא (סעיפים 53-56). לא הוצג בפנינו כל טיעון תקף נוסף בנושא.

13. בכל הנוגע להאשמות הפזורות לאורך כתב הערעור כלפי בית דין קמא כמו גם כלפי נושאי תפקידים אחרים באוניברסיטה, חלקם כלל אינם קשורים לדיון, מצאנו לנכון לומר כי כתב הערעור ועיקרי הטיעון שהשמיע המערער כללו דברים בלתי ראויים ובלתי קבילים כנגד אותם נושאי תפקידים. לא מצאנו לנכון לחזור על אמירות אלו, חלקן חריפות ביותר ומנוסחות באופן שהדעת איננה סובלת כמתקפה אישית. מוטב היה לו דברים אלו כלל לא היו

מועלים בפני בית הדין. המערער, כמי ששומר על כבודו ומשקיע מאמצים בהליך משפטי הנועד לברר את אשמתו, ראוי שלא יגרור את המעורבים בהליך למתקפת כל בכל שיש בה משום טעם רע ושפה פסולה.

14. החלטנו לדחות את הערעור, שכן לא מצאנו כל עילה להתערבותנו בפסק הדין של הערכאה הראשונה. פסק דינו של סגן הממונה על המשמעת בחן ביסודיות את שלל טענותיו של המערער, הן בהחלטת הביניים והן בגזר הדין הסופי, והשית עליו עונש שהוא ברף הנמוך של הענישה, תוך שהוא מנמק זאת באופן מעמיק ומשכנע כמו גם מזכה אותו על סמך אותו דיון בראיות מעבירות אחרות חמורות יותר.

15. אין ביכולתנו להימנע מהערה לעניין כללי ההתנהגות המצופים מהבאים בשערי האוניברסיטה כמו גם בשערי בית הדין ומהשפה שראוי שינקטו בה. המערער נקט גם במהלך הדיון בפנינו בשפה תוקפנית ובביטויים שאין מקומם בקמפוס וגם לא מחוצה לו. בנוסף לכך הפנה הודעות דואר אלקטרוני לחברי המותב. הוריינו להעביר את התכתובות גם לנציגי המשיבה ויו"ר בית הדין הח"מ הנחה את חברי המותב שלא להתייחס לתוכן ההודעות. היה בכך משום ניסיון לא ראוי להשפיע על חברי בית הדין כמו גם חריגה בוטה מכללי סדר הדין המקובלים. מצופה מכל בעל דין, על אחת כמה וכמה כאשר מדובר בסטודנט למשפטים, להכיר כללים אלו כמו גם לכבדם. התחושה כי נעשה למערער עוול לא יכולה להכשיר התנהגות שכזו, שפה שכזו וביטויים לא ראויים שכאלו. רצוננו להביא לכך שדבריו ישמעו במלואם הביא אותנו להבליג במהלך הדיון על דרך ההתבטאות, אבל מצאנו לנכון לציין בהחלטתנו זו כי שיח מתלהם מקומו לא יכירנו באולם הדיונים כמו גם בכל זירה אחרת בקמפוס ומחוצה לו.

ניתן היום 23.12.2020, בהיעדר הצדדים. יפורסם ללא שם התלמיד.

י"ר בית הדין	חברת בית הדין	חברת בית הדין
ד"ר ספי הנדלר	גולן צימרמן	פרופ' אורנה אלרואי-שטיין